



LA ESQUELLA  
DE LA  
**TORRATXA**

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya  
Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20  
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas  
Cuba, Puerto Rico y Extranjeri, 5

LA BREMADORA



—¡Quants, dels que allà 'l rahim cullen,  
voldrien cullirme á mí!

## CRÓNICA

Las garantías constitucionals continúan suspesas... y lo que hi continuarán, á lo menos á Barcelona, si hem de creure als qu' están enterats de las intencions d' en Silvela.

A Madrit prompte 'ls deixarán respirar; pero á Barcelona's portará fins al final l' experiment de veure quant temps pot viure un poble sense respirar. Y com siga que ja casi 'ns aném aclimatant en aquesta existencia sense ayre vital, es molt fácil que arribém al dia del final judici, y allá á la vall de Josafat las vejém resucitar las garantías constitucionals que avuy tan obstinadamente se 'ns negan,

Quan vaig veure, mesos enrera, que á cada pas que donava en Dato pel nostre país era acullit ab grans ratxadas de xiulets, ja vaig pensarho desseguida:—Avuy prou xiulém; pero dia vindrá, y á no tardar gayre, que apenas se 'ns deixarà piular.

Y es que 'ls deus del Olimpo silveli son venjatiús. En Dato es una especie de Júpiter calvo, qu' en lloch de cabells, té llamps. La séva clepsa lluhenta es com una bola de bronze eléctricada: basta acostarhi 'l nús del dit y 'n surt una xispa que fa caure d' esquena.

Ara quan algú se li acosta y li pregunta:

—Digui, D. Eduardo: ¿que ha de durar molt l' estat excepcional de la provincia de Barcelona?

D. Eduardo fa 'l distret y 's posa á xiular.

—*A chacun son tour*—com diuhen els francesos.

Avants xiulavan els barcelonins; ara es ell qui xiula.

\*\*

Ningú com la premsa periódica saboreja las delicias del estat de siti.

Las ideas bullen dintre del cervell, pugnand per sobreixir y exteriorisarse; pero apenas treuhen el nás, senten l' olor d' estat de siti y se 'n tornan á dintre esporuguidas. Y en el cervell ja casi no hi caben.

Y cada dia va limitantse el catálech de las qüestions que poden tractarse.

La senmana passada encare podiam parlar de la crisis industrial y de las huelgas; pero en lo successiu ni aixó 'ns ha de ser permés.

Cridats á la Capitanía general, allá se 'ns va innovar que, si no voliam pendre mal, deixessim corre las qüestions obreras y fabrils, sens dupte perque no ocupantse'n la premsa poch ni molt, semblará que no existeixen.

Aquest sistema ha fet obrir l' ull á no poch doctors en la ciencia de curar, els quals s' han apressurat á adoptarlo.

A un amich meu que tenia al seu pare gravement malalt, vaig preguntarli:

—¿Qué tal, cóm segueix el teu papá?

Y ell me va respondre, posantse 'l dit al nas:

—¡Xit! ¡Silenci! Tenim ordre rigurosa del metje de no dirne res á ningú.

—¡Ayay, si qu' es extrany!

—Tot lo que vulguis; pero 'l metje está en que, no parlantne á ningú, si no 's mor se curará.

—Bé, noy, bé. Donchs en cas de que 's mori, ja m' avisarás per venir al enterro.

—Segóns y conforme.

—¿Y aixó?

—Si 'l pare s' arribés á morir, hauriam d' es-

tar en lo que determinés el rector de la parroquia.

\*\*

De totas maneras, jo soch el primer que reconech y proclamo las altas virtuts moralisadoras de la suspensió de garantías constitucionals y del régimendel estat de siti aplicat á la premsa.

Aquí hont me veuhen, era jo un xerraire descregut que 'm reya de tot, y de tot procurava treure'n partit pera fer la gran brometa del sigle. Avuy, en cambi, á forsa de limitacions, m' hi tornat serio, reservat, ab més ganas de callar que de moure la llengua.

Y fins comenso á sentir dintre de mi 'ls estímul de una vocació que temo que ha de ser rresistible.

Vull ferme frare.

Y frare de la Trapa, de aquells que renuncian al dó de la paraula, limitantse á dir cada vegada que 's crusan per la solitaria galeria del claustre del convent:

—Morir debemos.

—Ya lo sabemos.

Vels' hi aquí com la méva eterna salvació será deguda á las xiuladas ab que va ser obsequiat en Dato; perque fills directes de aquellas xiuladas son l' estat de siti y la suspensió de las garantías, y fill legitim del us que s' está fent de aqueixa situació excepcional haurá sigut el meu determini de ferme frare.

Decididament, no hi ha mal que per bé no vingui.

Mestres estava efectuant ma excursió d' estiu acostumada, vaig rebre la noticia de la mort del escultor catalá D. Andréu Aleu y Teixidó, catedrático y vice director de la Escola de Bellas Arts.

Era 'l Sr. Aleu persona de un tracte agradable, y que com artista valia molt.

¡Llástima que després de las lluytas de sos anys primers, quan s' havia fet remarcar per sa habilitat insuperable, conquistantse un nom y guanyant una cátedra á la Escola de Bellas Arts, á pretext de descansar y pendre nou alé, se quedés adormit sobre 'ls llorers!

No fa pas dos anys que parlant ab ell, sobre 'l deber que té tot productor de bellesa de no anularse en l' esterilitat, va dirme que tenia tres obras comensadas, una d' ellas inspirada en el gust modern... ¿Era que las somiava, dormit, com havém dit, sobre 'ls llorers, ó que realment s' havia posat en péu per acométrelas?

Anéuho á saber.

Una de sas produccions més celebradas es la imatge de Sant Jordi que adorna la fatxada de la Diputació provincial, premiada ab medalla d' or en l' Exposició de Bellas Arts de Madrit. A propósit de aquesta estatua, recordo una anécdota divertida.

Corria l' any 73, y en Lluís Carreras, qu' era en aquell temps diputat provincial, recorregué á caball alguns pobles de la provincia, acompanyat de alguna forsa de Guias de la Diputació, al objecte de cobrar impostos y proclamar la República á tot arréu. Posteriorment relatava en las páginas de la *Imprenta* (l' antecessora del *Diluvi*), las sévas hassanyas ab gran luxu de detalls, y prodigantse á sí mateix las més estupendas alabansas.

La *Independencia*, periódich republicá, va péndrese'l pel seu compte, y, en un suelto de guassa, va dir qu' eran tan inmensos els ser-

¡ECCE PELEGRÍ!



¡L' últim llanut que queda!

veys prestats á la provincia per en Lluís Carreras, que 'ls séus companys de diputació pensaven proposar en la sessió més pròxima, que 's tragués á Sant Jordi del cavall que ocupava y s' hi posés la figura del redactor de *La Imprenta*.

Al enterarse de la notícia, va faltarli temps al bó del Sr. Aleu, per anarse'n á la Diputació y avistarse ab el secretari:

—Ja veurá, Sr. Llavallol—li va dir;—si es que volen posarhi al Sr. Carreras no hi tinch res que dir; pero que li fassin el grupo nou: sobre 'l cavall méu no consentiré que hi vaja sino la imatge de Sant Jordi.

En sa ingenuitat de artista, s' havia prés en serio aquella broma periodística.

P. DEL O.

## SETEMBRE

El dia pas á pas se va escursant  
y las vetllas s' allargan més y més  
y la verdor dels arbres va mimvant...  
S' omplenan els cellers de vi novell,  
se despullan las vinyas poch á poch  
y se 'n va l' oronell...

Despedimnos també nosaltres dos  
d' aquests camps, d' aquest mar y d' aquest cel  
hont fins avuy havém trobat repós.  
Y ab l' esprit ben seré y ben confortat,  
ofegant l' anyoransa, si pot ser,  
retorném á ciutat...

Retorném á ciutat, que la tardor  
comensa á estendre son mantell groguench  
y aquest temps de las boyras ens fa por.  
Torném, esposa, al nostre tebi niú...  
¡Y si alla 'ns estimém com fins avuy  
no vindrém pas tant sols á l' altre estiu!

ANGEL MONTANYA

## ¡QUE BAILE!

I

La hermosa artista acaba de verificar l' últim exercici. Y mentres, lleugera com una serp, s' escorra per la corda que penja del trapeci, el públich, que durant deu minuts ha seguit, palpitant d' emoció, las sevas arriscadas evolucions y ha vist cent vegadas sa existencia en perill, romp en un aplauso formidable que fa trontollar tot el circo.

Felis, contenta del seu treball y satisfeta del éxit, la artista saluda graciosament á la concurrencia, enviant á dreta y esquerra aixáms de petóns ab sas manetas delicadas.

Pero al punt en que, creyent ja complerts tots els seus debers d' acróbata estudiosa y dona agrahida 's disposa á abandonar la pista pera retirar-se al seu quarto, un crit llansat per cent bocas masculinas l' obliga á pararse en sech.

—¡Que baile!

¿Va per ella, alló? ¿Es á n' ella á qui ho diuhen?

—¡Que baile!—torna á cridar el públich, com endavinant els seus duptes:—¡Que baile!

¡Que baile! ¿Per qué ha de ballar? Ni 'n sab, ni, encare que 'n sapigués, ha sigut pera ballar contractada. Ella no es sinó *Miss Emma*, la reyna del trapeci, y ben clar diu el programa que sóls pera treballar en el trapeci surt á la pista.

## TROPA MUDADA

La séva vacilació irrita al públich y la cridoria va fentse general. Ja no son cent veus las que ho demanan, que ho exigeixen: son cinch centas, mil, dos mil; tantas, casi, com espectadors hi ha al local.

—¡Que baile! ¡Que baile!!

Confosa, humillada per la violencia que ab ella s' está fent, la pobra artista baixa 'l cap, alsa 'ls brassos... y balla. Balla com pot, de qualsevol manera, arrastrada més per la indignació que per la voluntat.

Y al acabar el séu forsat exercici, mentres el públich paga ab un débil aplauso las contorsions de la hermosa acróbata, *Miss Emma* passeja ràpidament la mirada per la galeria, com si volgués retèner en la memoria la imatge dels espectadors que més empenyo han mostrat en fèria ballar.

—Perfectament—diu entre si la celebrada artista: —Ja 'n tinch tres. No se 'm despintarán.

Fa un saludo impregnat d' exquisida cortesia, llensa un finissim petó *circular* y desapareix per entre la doble fila d' artistes que donan guardia d' honor á la porta.

## II

L' endemà *Miss Emma* 's presenta á cal sabater.

—¿Calsat per mi?

L' honrat industrial s' apresura á servirla, oferintli 'ls més elegants modelos que té al establiment.

—Aquestas botas. Sepárimelas, y á las cinch pórtimelas vosté mateix á casa, ab la factura.

Sortint de la sabateria, se 'n entra á casa l' adroguer.

—Bé deu tenir galetas inglesas.

—Superiors, de la millor marca—contesta l' adroguer ab un amable somris.

—Molt bé. A las cinch en punt tindrà la bondat de portarme'n, vosté mateix, una capsas, junt ab la factura.

L' última visita de la graciosa acróbata es á la botiga d' un betas-y-fils.

—Necessito una pessa de cinta blava.

—Del color del seus ulls...—fa 'l botiguer, pensantse deixar anar una galanteria.

Escullida la cinta, *Miss Emma* 's despedeix del venedor ab la fórmula de rúbrica.

—A las cinch, junt ab la factura, fassim l' obsequi de portármela á casa. Vingui vosté mateix.

## III

Son las cinch.

Ab la puntualitat propia del qu' espera cobrar, els tres provehidors de la artista se li presentan á casa.



—¿Per qué es la gala d' avuy?

—¿Per qué ha de ser! Perque jo y tu poguém lluhir el garbo, home.

—Soch el betas-y-fils; li porto la cinta.

—Soch l' adroguer; li duch las galetas.

—Soch el sabater; aquí té las botas.

*Miss Emma* els reb ab la major cordialitat, y, després de recullir els tres paquets que 'ls interessats li allargan, els pregunta somrient:

—¿La factura?

—Aquí la té—contestan els tres, en desafinat coro.

La artista examina els comptes un moment, se 'ls fica á la butxaca y diu ab molta flemma:

—Molt bé: ara si volen cobrar, han de ballar una mica.

Els tres venedors se miran estupefactes.

—¿Nosaltres ballar? ¿Per qué?

—Perque á mi se m' ocorreix aixís. ¡Que bailen, que bailen!—fa *Miss Emma*, picant alegrement de mans y assentantse al extrém de l' habitació:—¡Que bailen!

—Senyora—diu ab molta solemnitat el sabater:—á vosté n' hi passa alguna.

—No, senyors, no me 'n passa cap. ¡Que bailen!

—¿Pero per qué hem de ballar?

—Per cobrar, homes. Qui no balla, no cobra.  
—S' equivoca, senyora: ballarán per cobrar els que cobren per ballar. Nosaltres no 'ns trobém en aquest cas. Li hem venut calsat, cinta y galetas, y al fer entrega de lo venut hem acabat la nostra tasca.

—¡Oh, cá!—diu la artista, mirantsels de fit á fit:—¿No eran al Circo ahir vespre, vostés? ¿No eran els que ab més calor cridavan: *¡Que baile!* quan *Miss Emma* havia ja acabat el séu treball? Pues ara s' han canviat els papers: aquí vostés son els artistes y jo el públich. Ja ho sé que entregant lo convengut están llestos; pero també ho estava *Miss Emma* al baixar del trapecí, y no obstant va haver de ballar.

Y tornant á picar de mans, repeteix una y deu vegadas, tot llessant diabólica rialleta:

—*¡Que bailen! ¡¡Que bailen!!...*

A. MARCH.

A...

Desde que 't conech á tu  
qu' en lloch del mon m' he anyorat,  
perque com més sol me trobo  
vaig més ben acompanyat.

Y es que tinch la téva imatje

tant fixa en el pensament,  
que per mi, tu 'l mon omplenas  
y m' hi fa nosa la gent.

MARANGI

## DESORDRE SUPERIOR

No son ilusions *ópticas*,—que deya un cego erudit, parlant ab un altre individuo del gremi, del lamentable retraiment que van adoptant las personas caritativas:—no son ilusions *ópticas*. El cel está desbaratat.

Lo mateix els periódichs d' Espanya, que 'ls de Fransa, que 'ls de Inglaterra; tant la premsa d' aquí, com la d' allá, com la de més enllanet, tothom s' exclama en termes idéntichs: cauen més llamps que de costum, cauen massa llamps.

Avants... y no 's pensin que un servidor sigui un veterano de la guerra de l' Independencia, ni sisquera del rebombori de Gracia:—avants, dich, recordo que l' estiu que 'n queyan més enllá d' una dotzeneta, la gent ja reganyava y deya mal d' aquests que fan calendaris.—¡Caramba! ¡Qué tant *rayo* y qué tanta cosa! ¿Qué deu succehir per dalt, qu' están tant cremats?

¡Total per unas quantas exhalacions sense malicia que moltes vegadas ni á cohets de dos quartos arribavan á semblarse!

## COSTUMS DEL CAMP



SUBIRANS.—Ball al ayre lliure.

¿Qué diria ara aquella bona gent si presenciés l' espectacle inconcebible qu' en días de temporal sol representarse en las regiões superiors?

Llamps á grossas, trons que semblan carregats ab lidita, centellas y llumanetas á discreció, com el pa en las fondas de sisos; una verdadera y terrible funció pirotécnica, que té lloch un dia y sí un altre també y que la major part de las vegadas se verifica sense avis ni anunci de cap classe.

Y aquí dels apuros dels homes de ciencia, condensats en aquesta sibilitica pregunta:

—¿Per qué redimontri avuy cauhen tants llamps?

¿Per qué?... Vajin vostés á saberho.

Podia ser veritat, á jutjar per lo que diuhen en la sarsuela, que

«hoy las ciencias adelantan  
que es una barbaridad»,

pero lo qu' es ab las qüestions de teuladas,—ó de terrats, qu' es més propi de la nostra latitut,—de teuladas amunt, cal confessar que las ciencias no adelantan gran cosa.

O sinó, á veure cóm contestan la universal pregunta:—¿Per qué cauhen tants llamps avuy?

Las opiniones, aquí lo mateix que fora, están prodigiosament divididas.

*Uns*:—Aixó prové del excessiu número de fochs artificials que 's disparan á Espanya. A dalt han acabat per empiparse y han dit. ¿Cohets á mi? ¡No serán mals cohets els que jo us enviaré á vosaltres!

*Els homes de ciencia*:—La culpa de tot la tenen las instalacions eléctricas de tranvias, teléfonos y alumbrat. La electricitat de la terra crida á la electricitat del cel, y ¡ja hi som! ¡Borrom! ¡Cataplonaplom! ¡Borrom!

Sigui efecte de la provocació pirotécnica, sigui conseqüencia del desenrotllo que la electricitat está adquirint, lo cert es que á la terra no s' hi pot viure y que desordre atmosférico com el que avuy disfrutém no s' havia vist desde l' época

del diluvi, que va ploure quaranta dias y quaranta nits y no més van salvarse las personas de posició y 'ls animals que van tenir empenyos.

Una vegada vaig llegir, no recordo ahont, qu' en Benjami Franklin, entre altras valentias, havia fet la de *domesticar* el llamp.

Potser sí que va domesticarlo, pero consti que desde que 'l domador es mort, el llamp s' ha envalentonat de mala manera y que ja no hi ha ciudadá que 'l soporti ni *pararrayos* que l' aguanti.

MATIAS BONAFÉ.

## RETRETS

Era avants la Doloretas  
una d' aquellas viudetas  
que fan obrir l' apetit.  
Tant á mi 'm va caure en gracia  
que fá tres anys, per desgracia  
que ja soch el séu marit.

Al principi tot somreya,  
y al parlar del *mort* me deya  
tan sols qu' era un bon xicot.  
Avuy ja ha cambiat la cosa  
y 's complau la méva esposa  
retreyentme l' altre en tot.

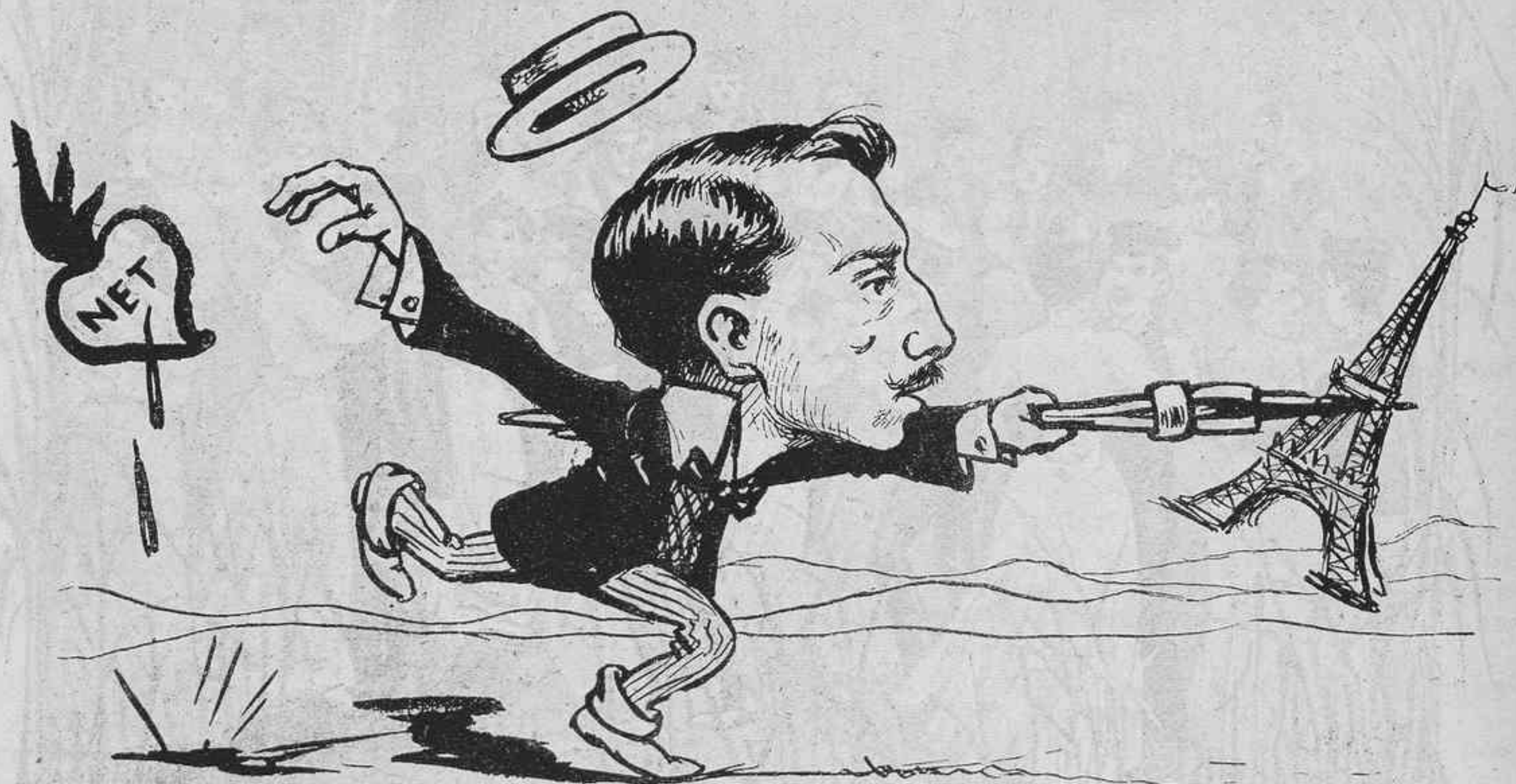
Si en ferla creure m' empenyo  
y alguna volta la renyo  
ja 'm contesta boy plorant  
la cansó de cada dia:

—Quan en Francisco vivia  
may m' havia renyat tant.—

Si menjém junts á la taula  
ja pren ella la paraula  
fentme sabé al cap-de-vall  
qu' en Francisco quan menjava  
demostrant que la estimava  
l' hi ofería el millor tall.

Fins quan li faig un regalo  
tampoch ab ell no m' igualo  
perque 'm clava d' improvis  
la ditxosa lletania:

## GACETILLA ILUSTRADA



El nostre dibuixant senyor Cornet,  
el dimecres sortí cap á París.

Celebrariam molt que la excursió  
resultés ben felis.

—En Francisco ¡que 'n tenia de gust en coses aixís!  
Treu en Francisco á tot' hora, quan menja, quan riu, quan plora, fins somniant crida al difunt. Jo ni á parlarne m' arrisco porque us dich que de Francisco n' estich fins al cap-de-munt.

Quan dels morts som á la diada la veureu arreconada no més fent lo ploricó, y si á dirli res m' enredo ja 'us asseguro que quedo *enfranciscat* de debó.

Jo sí que la vaig fer bona. Pendre á una viuda per dona que, á pesar de ser solté, en re al primé home imito puig tractantse d' en *Paquito* tot, tot li feya més bé.

Crech que si per desventura Deu 'ens dona una criatura augmentará 'l méu tropell si es rebecca y té ma cara; mes si xamosa y no es rara dirá qu' es pastada á n' ell.

No es pas que al mort tinga enveja pro la vritat, me mareja que sempre 'm rematxi el clau recordantme aquell subjecte. Pobre, potser l' *interfecte* no hi vivia un' hora en pau.

No obstant, per mi aixó no es viure, jo necessito ser lliure, soch digne de millor sort; y si ella al difunt no olvida es trist que tota la vida carregui jo ab aquest *mort*.

MARTÍ REVOLTÓS

## L' ÚLTIM BANY



—Apa, remullarse de gust, y hasta l' any que vé, si 'l govern per llavoras encare ha deixat aygua á mar.

## À ARENYS DE MUNT

Trobatse estiuejant en aquest pintoresch poble la familia de nostre bon amich D. Antoni López, editor-proprietari de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, l' últim dissapte al vespre signé obsequiada ab una serenata per la societat coral del *Centre Democràtic*.

Donava gust sentir l' ajust y la bona expressió ab que sigueren interpretats els coros d' en *Clavé La Marsellesa*, *Invocació á Euterpe*, *Las Flors de maig* y *La Maquinista*, aixís com l' *Arre Moreu* d' en Ventura. Aquells fills del treball adictes ab tota l' ànima al gran pensament del immortal Clavé, honran la séva memoria cultivant el séu art, y veneran el séu recort guardant fidelitat absoluta á las sévas ideas políticas.

Tot el poble s' aplegá davant de la casa del nostre amich, prodigant als coristas els més entusiastas aplausos.

Després del concert, els exeütants sigueren obsequiats ab un senzill refresch, durant el qual reyná aquella expansió culta y agradable tan propia del obrer catalá y sobre tot del corista que sempre acredita de una manera eloqüent els fruyts educatius de la institució creada per en Clavé.

Entre 'l nostre amich Roca y Roca que 's trobava allí present, y que parlá en nom de la familia López y 'l President de la Societat coral Sr. Furull se crusaren frases cordialíssimas que sigueren molt ben acullidas per totas las personas assistents á un acte, del qual ne guardarém sempre el més agradable recort. — H.

## À UNA QUE VOL SER SENYORA

Todo lo sé; del mundo los arcanos.  
J. M. Bartrina.

Tot ho sé; qu' ets molt coqueta,  
y además molt vanitosa;

sé que en ton cor, niu de farsas,  
si es que també cor tu portas,  
ja may tant sols una fibra  
donará las bellas probas  
de sentir lo dols afecte  
de un amor de ditxa y gloria;  
sé que avans que la téva ànima  
senti dolor, ja mil voltas  
brotará á doll l' aygua pura  
de la més pelada roca,  
y en fi, sé de tu, nineta,  
cada dia tantas novas,  
que al mirarte sols sé veurer...  
la vritat, qu' ets molt hermosa...

y que á la perfumería  
volen cobrar aquell compte.

CHELÍN

## LLIBRES

CANTARES POPULARES Y LITERARIOS, recopilados por D. MELCHOR DE PALAU.—Aquest volum forma part de la *Biblioteca universal* que publica la casa Montaner y Simón en obsequi als subscriptors de la *Ilustración artística*. D' ell pot dirse que conté la quinta essencia de la poesia popular espanyola xifrada en aquests cantars populars plens de inspiració y d' ingeni, que un admira, com s' admira tota flor bosquetana que esclata espontáneament en el terror y s' espandeix plena de perfúm y d' hermosura. El poble, traduhint en una forma tan concisa y expressiva sos estats d' ànimo demostra ser un poeta insuperable.

Y en lo volúm se manifesta, además, com un gran mestre, ja que als cantars anònims, que corren de boca en boca principalment en las comarcas andalussas s' hi han agregat els que han escrit un gran número de poetas castelláns, enamorats del género. Pochs

n' hi ha que no s' hajan avingut á rebre lliçons del poble, pugnans per imitar la seva forma espontánea, qu' es el secret de aquesta classe de composicions.

Lo volúm resulta, donchs, una verdadera enciclopedia de cantars escullits. Lo Sr. Palau ha tingut molt bona má en triarlos, apomellarlos y presentarlos al públich precedits de un prólech molt sustanciós.

Ilustrats ab vinyetas d' en Vázquez y composicions d' en García Ramos, se fá doblement recomenable 'l llibre per sas escelents condicions tipográficas.

#### Altres llibres rebuts:

PROU COMEDIA.—Monólech cómic en prosa per JOSEPH ASMARATS, presentat en el Certamen humorístich de Figueras del any 94 y estrenat en lo *Centre recreatiu Berenguer* en maig de 1897.

... LO SENYOR SECRETARI, comedia en 3 actes y en prosa de D. TEODORO BARÓ, estrenada al *Teatro Principal* lo 29 de janer de 1898: Segona edició.

RATA SABIA.



#### TÍVOLI

Se diu que 'l gos es el gran amich del home y en compensació l' home es el gran amich del gos, s' entén del gos sabi que sab guanyarse la vida treballant.

Al Circo-equestre ni hi ha alguns de gossets de aquesta mena que fan las delicias del públich; pero entre tots se 'n endú la palma el gos calculista que cull els números que se li diuen, els combina formant xifras, y fins treu multiplicacions. Tot aixó ho fá ab la gravetat de un matemátich, parantse en sech com qui rumia, gratantse 'l cap de vegadas, donant algunas voltas pensatiu, y acertant sempre.

El demés personal de la *troupe* que ha presentat l' empresa Alegria es escullit, distingintse 'ls acróbatas Pichel per la seguretat y l' aplom ab qu' executan sos difícils exercicis.

¡Ja estaria content en Silvela de saber donar aquells salts mortals ab tanta serenitat!

Els Aradi, que van debutar dilluns, ballan algunas dansas ab elegancia y originalitat, y presentan figuras que tenen molt d' exercici gimnástich. Varen ser rebuts ab aplauso.

#### NOVEDATS

D' entre totas las obras posadas en escena fins ara continúa ocupant el primer lloch *Manon Lescaut*, de Massenet, que surt molt arrodonida, guanyanthi merescuts aplausos tots els artistas y de una manera especial la tiple Sra. de Roma y 'l tenor Sr. Iribarne.

Aquest últim ha sorprés al públich ab sa veu extensa y ben timbrada, aixís com ab sa excelent escola de cant. Es jove y no hi ha dupte que li está reservada una carrera brillantíssima.

\*  
\*\*

Está próxima á posarse *La Bohème*, d' en Puccini.

#### GRAN VÍA

Després de *La Almoneda del Diablo* han vingut *Los polvos de la Madre Celestina*, obra molt entretinguda com saben els menuts y hasta 'ls grans que no poden menos que recordarse de quan eran xichs y 'ls seus papás els duyan á saborejar.

Al teatro Granvía es posada ab un aparato escénich bastant passador.

#### NOU RETIRO

La Sra. Saroglia continúa sent l' atractiu principal de la companyia, conquistantse aplausos entusiastas cada vegada que canta *La Sonámbula* y algun acte escadusser de la *Lucia*.

Aixó no vol dir que 'ls demés artistas no 's lluei-

xin també, y que las operetas del repertori que tot sovint posan en escena no surtin molt ben interpretadas.

#### CIRCO ESPANYOL

No acostumém á assistir al teatro del carrer del Marqués del Duero; pero hem de fer una excepció pel drama *Cándido* (antes *La Marquesa*), degut al ex jesuita Sr. Sarmiento, 'l qual ha desenvolupat en ell una acció interessant que posa de relleu las tretas dels que sigueren sos companys en lo temps en que vestia la negra sotana.

L' obra es valenta y se 'n porta al públich en las situacions culminants. No té res de extrany que alcansi un bon número de representacions.

#### CONCERTS D' EUTERPE

En l' últim que ha donat sigueren estrenadas dos pessas. L' una 's titula *Las dotze*, lletra de Apeles Mestres y música del mestre Sadurní: está escrita ab verdadera inspiració.

L' altra, titulada *Emma*, es una elegant gavota molt ben instrumentada, deguda al Sr. Borrás de Palau.

Las dos tingueren molt bon éxit y degueren ser repetidas á las vivas instancias de la concurrencia.

N. N. N.

## L' INSPECCIÓ

### COMEDIA EN VARIAS OPINIÓNS

#### ACTE PRIMER

Segons en Dato y en Silvela, duya l' encárrech en Golfín de treure al sol la roba bruta y sens mirá si es blanch ó gris, posá el grillet al tipo lladre curt de vergonya y llarch de dits que pertanyent al municipi hagi en son cárrech fet pistrinchs venentse el vot, exigint primas ó ab altres medis igual vils.

Segons en Dato y en Silvela, lo seu programa ab fe cumplint, las midas regeneradoras que deixarian sá al país s' inauguravan ab la tasca qu' anava á fe el Sr. Golfín.

#### ACTE SEGON

Segons la premsa catalana, eixa inspecció municipal era una excusa perque entressin á netejar la Casa gran els de *La Garsa*, els de cal Bisbe y els del valent del Paranyach.

Donant el crit de:—¡Cera, el gura! á uns quants d' en Planas y Casals, ne guillarían dotze ó tretze que 'ls deixarian está en pau, quedant aixís la menjadora neta de tips, y ab lloch sobrat per atipars' ni bé els quants *ganans* que de fer quartos tenen fam.

Aixó 'ls papers de Barcelona deyan que fora el resultat.

#### ACTE TERCER

Las malas llengas han fet corre que tot aixó no será res, puig en Golfín la missió única que té de fé en l' ajuntament es inquirí en lo de Moncada datos antichs perque el Suprem ben empapat de la materia pugui fallar d' un cop el plet, qu' entre *Dos-rius* y Barcelona ve sostenintse ja fa temps.

Com á advocat, es en Silvela, quí als de *Dos-rius* defensa ferm y aquest Golfín que tafureja es un passant del seu bufet.



SETEMBRE (per M. MOLINÉ)



El vi

Las malas llengas aixó xarran  
fent entreveure un gros pastel.

EPÍLECH

Are haig de dí l' opinió meva:  
aquest bullit de l' inspecció  
tot son etcetras y tontadas  
y, vethoaquí y daixó y dallós.

La qüestió es matar las horas  
y passar temps y gastar molt  
y que 'ls Golfíns se diverteixin  
prenent la fresca ab un bon sou.  
Trampa endavant y qui 'ls té els guarda.  
Campí qui pugui. Amunt cartrons.  
El que té rals, de tot s' escapa,  
y ha d' aná el pobre á la presó.  
Tot son romansos. ¿No 'ls hi sembla?  
Tinch rahó ¿oy?

JEPH DE JESPU.



De senmana en senmana 's va aplassant el  
termini de la informació municipal.

Ja 'n fa tres, poch més ó menos, que se vé di-  
hent:—El pròxim divendres el Sr. Golfín reuni-  
rà als regidors y 'ls cantarà la canya.

Y vé 'l divendres y darrera del divendres el  
dissapte, y la canya no 's veu  
apareixer y la cantata no la sent  
ningü.

\*\*

### ¡CÓM SE 'L PASSEJAN!

(UN REDOLÍ DEL AUCA DEL ALCALDE)



Al véurel tan bon minyó  
li deixan portá un pendó.

Ultimament un periódich local ha publicat  
una versió deliciosa.

«De la informació municipal—vé á dir—no n'  
esperin rés enterament. Si s' ha practicat, es  
sols per averiguar certs detalls respecte á l' ex-  
plotació de las ayguas de Moncada, perque Dos  
Rius sosté un plet contra l' Ajuntament, pendent  
de resolució en el Suprém, y pera qual fallo  
faltan alguns datos que únicament poden tro-  
barse en las oficinas municipales.

»L' advocat de Dos Rius ha sigut en Silvela, y  
en Golfín es ó ha sigut passant en el despaig del  
actual president del Consell de Ministres.»

Si aquesta versió 's confirma, 'ns haurém llu-  
hit de veras.

La informació resultarà una afeytada en tota  
regla... Y una afeytada ab *daga florentina* pera  
major recreo.

A conseqüència de la qual, la Pubilla que té  
una gran sed de justicia, corre perill de que-  
darse més assedegada que may y sense una gota  
de aygua de Moncada pera refrescarse la boca.

Satisfets y ab motiu varen tornar de Paris els  
coros d' en Clavé. Allí varen ser compresos,  
fent modificar ventatjosament la idea que de l'  
Espanya dels toreros, dels flamenchs y dels gita-  
nos tenen formada 'ls extrangers.

Y no obstant, un periódich hi ha hagut á Bar-  
celona que ha apelat á tots els recursos imagi-  
nables, fins á la falsedat, pera ridiculisar als  
braus obrers, que han anat á Paris á cumplir  
un deber patriótic, sense reparar en sacrificis.

Quan al fondejar el vapor que 'ls conduhia en  
el port de Barcelona, varen enterarse de la res-  
senya plena de gofias que de la séva estancia á  
Paris feya *El Diluvi*, va pujar una onada de in-  
dignació á la testa dels expedicionaris, molts  
dels quals volian anar á la redacció del net de  
D.<sup>a</sup> Salvadora, á cantarli un coro en el qual to-  
tas las mans dels coristas haurian fet de ba-  
tuta.

Pero sembla que van desistir de tal propòsit,  
al considerar que 'ls redactors del *Diluvi* son  
uns sers invisibles que no se 'ls troba may per  
més que se 'ls busqui.

Dos horas avants de l' arribada del vapor, ja 'l  
Insensat, qu' en materia d' escorre 'l bulto es un  
verdader catedrátich, els tenia tancats á tots  
al número 100 de casa séva.

Unicament allà saben donar mostres de son  
valor civich els dignes deixeples de la séva es-  
cola.

Segóns diu un periódich de la Vila del Os, l'  
Ateneo de Madrit, en altres dias poderós centre  
de cultura intelectual, está á las sévas acaba-  
llas, y fins no falta qui tem que desaparegui.

Y es que aquí á Espanya quant més aném  
menos valém.

La joventut intelectual, en altres temps tan  
briosa, s' ha tornat raquitica de cervell, renun-  
ciant á la funesta mania de pensar.

Dels cinch sentits corporals sols ne conserva  
un de despert: el del olfat.

Y l' emplea sols en olorar ahont guisan: á la  
cuyna del pressupost, y al refetó dels convents.

Llegeixo:

«Asegúrase que se ha constituído en esta ciu-  
dad una empresa para construir un tranvia  
eléctrico que conduzca al Cementerio nuevo.»

## FILOSOFÍA VÍNICA



—Quan el fan, tan brut que sembla,  
y quan se beu, tan bó qu' es!..  
—Pues si no hi fessin traficas,  
encare ho seria més.

## Capítol de toros:

A Cuenca 's donava una corrida, y resultá tan rematadament dolenta, que 'ls dos últims toros va haverlos de matar la Guardia civil á tiros. Tot aixó en mitj de una saragata de cent mil dimonis, que ocasioná un bon número de ferits.

A Calatayud, pitjor. Els toros eran encare més dolents que 'ls de Cuenca, y l' alborot siguié tan formidable, que la Guardia civil saltá á l' arena y hagué de formar el quadro, disposantse á disparar contra 'ls espectadors.

La obligada intervenció de la Guardia civil en la festa nacional, hauria ja de donar lloch á la formació de una secció especial del cos, destinada exclussivament á fusellar als toros ó al públich, segóns els cassos.

Aquests guardia-civils se distingirian dels demés deixantse la queta sota 'l bicorni.

Unichs al mon, representarian aquí á Espanya 'ls tals civils l' última paraula de la *civili-sació nacional*.

\*\*

A Barcelona la corrida del diumenje siguié molt accidentada.

Casi tots els espasas anaren enlayre... lo qual no deixa de demostrar que 'l matar toros constituheix una professió cada dia més *elevada*.

Un d' ells era debutant, barceloní, y tan aficionat al art d' en Peroy, que ha deixat per l' espasa la llanceta de metje.

Al toro que va matar li propiná una serie tal de burxadas, qu' eran molts els que deyan:

—De bona s' han escapat els clients de aquest senyor, si la dona per exercir la cirugia.

A l' edat avansada de 88 anys ha mort á Biarritz el Duch d' Osuna, qu' era cinch vegadas gran d' Espanya.

Aixó fa pensaren que per viure ab algúndeshago necessitaria una casa de un pis alta com una de cinch. D' altra manera no s' hi hauria pogut manejar.

\*\*

El Duch de Osuna va ferse famós per las sévas prodigalitats.

Aquest si qu' es un tranvia ben inútil.  
Perque al Cementiri tots els eléctrichs hi con-  
duheixen encare que no hi vajan.

Basta que 's rompi el fil conductor y que toqui  
á algú de plé á plé.

Aquell á qui toca, no s' en escapa pas de que  
'l portin al Cementiri.

Ara resulta que 'l monument á n' en Rius y  
Taubert, qu' está próxim á terminarse, 's queda-  
rá á deure en gran part.

La comissió erectora no ha recaudat prou di-  
ners pera satisfer els treballs dels artistas.

Tal com se fá avuy el monument, va ferse á  
l' any 88 la Expositió Universal.

De manera que, fins á cert punt, han estat  
molt acertats en donar al monument la forma de  
monolit funerari. Es el simbol de tot un sistema  
que professá sempre 'l difunt, y que pot sinteti-  
sarse ab el següent distich:

«Avuy, demá, sempre y á tot' hora,  
trampas, trampas y endavant y fora.»

## ESTRELLA DE CIRCO

En tots los punts ahont tenia patrimoni, que no eran poch, feya parar taula espléndidament, per si se li hagués ocorregut anarhi ab alguns convidats. Y com á la vegada no podia ser á tot arreu, tant de perdut allá ahont no 's presentava.

No semblava sino que 'ls diners li fessin nosa: en derrotxarlos trobava 'l millor timbre de noblesa.

Essent embaixador d'Espanya á Russia, càrrech que exercia gratuïtament, sols per donarse tó gastant *l'oro y 'l moro*, celebrá una festa que per la séva espléndides deixá blaus als magnats moscovitas més opulents.

Un dels capritxos que se li ocorregué sigué adornar el palau de l'embaixada, ab un gran número de tarongers en fruyt, que sense reparar en gastos feu transportar expressament desde Espanya á n'aquell clima glacial.

\*\*

Naturalment, totas las botas de vi bó s'agotan, y la fortuna del Duch de Osuna va d'ssiparse també, repartintse 'ls últims restos una bandada de acreeadors famolenchs.

Temps feya ja que no 's parlava del Duch, per alló de que quan s'apaga 'l llum naix la fosca.

De totas maneres, el difunt, als molts timbres heredats de sos majors que adornavan son escut, n'hi haurá agregat un de molt significatiu: una ma foradada sobre fondo d'or.

Un pintor ensenya un quadro á un séu amich.

—¿Qué tal? ¿Qué te'n sembla?—li pregunta.

—Bonich—respón aquell—pero, francament, no sé lo que representa.

—T'ho vaig á dir. Representa dos anys de treball.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.° XARADA 1.°—*Ma-ri-nes-ca*.
- 2.° ID. 2.°—*Ca-pe-llá*.
- 3.° ANAGRAMA.—*Capa—Paca*.



Traballant sobre 'l fil-ferro

- 4.° TRENCA-CLOSCAS.—*Las Carotinas.*  
 5.° LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Calonge.*  
 6.° GEROGLÍFICH.—*Per deutes la Casa gran.*



XARADAS

I

Al carrer dels Obradors  
 vivia, temps endarrera,  
 (y encare 'm sembla que hi viu)  
 una *total* molt pitera.  
 Fresca com un pom de flors;  
*tres-hu*, com una patena,  
 sembla un preciós bibelot,  
 per lo fina la tal nena.  
 Cap *hu-quart* se li coneix;

d'hermosura *doble-quarta*,  
 no 's diu *dos-hu*, ni Francisca,  
 ni Sinfrosa, ni Marta.  
 Se diu Lola, nom poétich;  
 de bona casa n' es filla;  
 broda, cús, toca 'l piano,  
 y es tan guapa, com sencilla.  
 Una *quart-hu*, li fa fástich;  
 una *dos-quatre*, basarda  
 y 's desperta dematí...  
 quan no 's desperta a la tarde.  
 ¡Ab quin gust me hi casaria  
 benehint la meva estrella,  
 si fos qu' ella, m' estimés...  
 y fos jo, solter com ella!

LLUIS G. SALVADOR.

II

Part del cos *incers-primera*,  
 una vocal la *segona*,  
 pronom possessiu *tercera*;  
 y mon *Total* sens' quimera  
 trobarás qu' es nom de dona.

JOSEPH GORINA ROCA.

ANAGRAMA

Densá qu' es *total* en Roca  
 que no 'm vol gastá més broma,

ELS NEGOCIS D' EN PIROZZINI



—¡A bailar! ¡A adornar salóns! ¡Trihéu y remenéu!... ¡Trihéu y remenéu!



**UN BON LLUSTRE PER LAS SABATAS**

No hi ha rés que fassi més persona distingida que 'l portar las sabatas enllustradas. Ja poden dur roba bona y anells als dits y corbatas á la moda de *Caen*... Si 'l que 'ls mira de dalt-baix observa que van bruts de peus, pensarà: —Aquest es un ningú.—En cambi el que va ab un trajo gastat y descolorit pero té 'l cuydado d' embetumarse el parell de botinas cada día, aquest semblará un senyor per tot allá hont vagi.

El nostre amich Peyo, per exemple, sería tot un altre home si li agradés anar més net de sabatas. ¿Qué s' en treu de tenir talent si un no fá goig á las personas?

Eus dirán qu' ell es deixeble continuador d' en Zarathustra y qu' en Zarathustra no portava sabatas. Pero l' *Incipit Zarathustra* de següé que 's devia rentá 'ls peus al menos cada cop que baixava á ciutat á predicar el *coneixement pur*.

Per nosaltres y per tothom que, de petit, hagi guanyat algun *premio de asco* al col·legi, la verdadera puresa del coneixement es presentarse ab decencia als ulls del pròxim, y per aixó no hi ha cóm, en primer lloch, enllustrarse 'l calsat assiduament.

Que aquest luxó no costa diners, aném á demostrarho donant una fórmula senzilla per ferse un llustre barato á casa mateix.

- 1 unsa de sucre
- 1 » » goma arábica
- 1 » » oli vidriol
- 1 » » sulfumant
- 4 » » vinagre
- 2 » » negre marfil
- y 5 grams » oli-esencia d' espígol.

Tot aixó posat á foch suau, durant tres horas y mitja mica més mica menos, dona per resultat un excelent betum que no crema 'l calsat y que brilla molt als quatre valents cops de raspall.

**HI HA OUS Y OUS**

Una curiosa observació devem fer respecte als ous de gallina, que sens dubte ignorará la majoria de nostres llegidors, á pesar de constituhir un dels principals aliments de totas las classes socials.

Generalment quan se compran ous, sigui 'l que sigui l' objecte á que se 'ls destina, tan sols se busca que tinguin las condicions de tamanyo y frescor. Els ous frescos, els grossos, els de dos rovells son ous preferits...

Mes ningú s' ha preocupat may de la forma d' un ou. Estudiada, donchs, á conciencia la relació que pot tenir la forma dels ous de gallina ab l' objecte á que van destinats, s' ha vingut al perfecte é indiscutible coneixement de la següent observació:

Els ous millors pera beure ó pera passar per aygua son els llarchs y prims, acabats en punta.

Els ous millors pera fer ferrats ó remenats son els de forma marcadament ovalada.

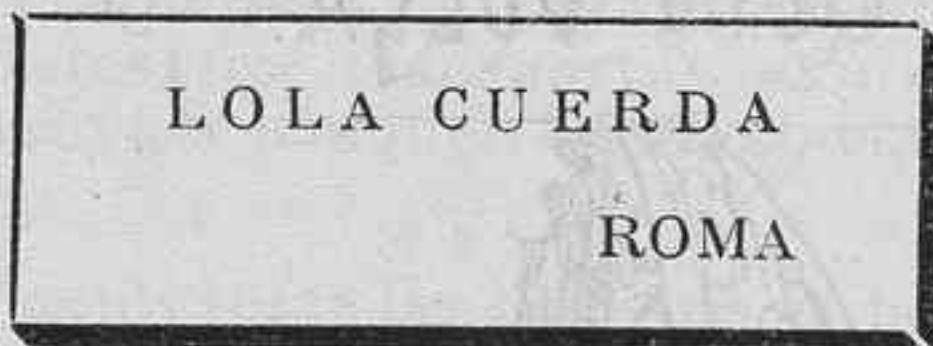
Y els ous millors pera fer ab truyta son els rodóns.

NOTA.—Si la truyta es d' espárrechs, tan li farà que siguin rodóns, com ovalats, com acabats en punta.

y mireu si n' es tanoca  
que ni que 'l tot vol las donas.

ROSINYOL LLAUNÉ.

**TRENCA-CLOSCAS**



Formar ab aquestas lletras el títul d' un drama castellá.

JOAN TORRENT M.

**QUINQUÉ NUMÉRICH**

- 1 8 .—Nota musical.
- 1 5 3 8 5 .—Nom de dona.
- 4 2 3 5 .—Carrer de Barcelona.
- 1 5 3 7 5 .—Nom de dona.
- 1 5 3 8 6 5 .— » » »
- 7 5 1 5 3 8 7 .—Carrer de Barcelona.
- 4 5 1 8 6 5 3 2 .—Temps de verb.
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 .—Diari de Barcelona.
- 4 8 7 1 5 5 2 8 6 4 .—Util per la guerra.
- 7 2 .—Beguda.
- 4 5 .—Negació.
- 1 8 9 .—Numeral.
- 4 5 1 5 .—Part del cos humá.
- 7 8 5 6 5 .—Poble de Catalunya.
- 1 8 3 5 3 2 .—Tems de verb.
- 9 9 8 3 8 .—Flor.
- 9 8 3 5 .—Instrument.
- 1 8 3 .—Apellido.
- 1 5 .—Part del cos humá.
- 7 8 5 .—Nom parentiu.
- 9 9 8 7 .—Moble.
- 4 5 6 7 5 .—Temps de verb.
- 1 8 3 5 6 .— » » »
- 4 5 9 9 5 .— » » »

JOAQUIM PUJOL.

**TERS DE SÍLABAS**



Primera ratlla vertical y horisontal: moble.—Segona: día de la senmana.—Tercera: utensili pera cassar á certs animals.

UN MARRUIXA.

**GEROGLÍFICH**



BIANCHI.

**QÜENTOS**

A un metje li deya una malalta:  
—Ay, senyor doctor; la méva salut está completament arruinada.

El doctor li contestá:  
—Pero aqueixas ruinas, senyora, son encare molt pintorescas.

En un ball:  
—¿Sab que té l' ull esquert molt inflammat? ¿qué li passa?

—Ay, senyora; aquest es l' ull ab que l' estich mirant á vosté fa més de un' hora. ¡Velhiaquí lo que 'm passa!

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2



Obras de los más celebrados autores nacionales y extranjeros, publicadas en tomos de unas 200 páginas en 8.º menor, con elegantes cubiertas en color, distintas para cada volumen.

**Precio: DOS REALES TOMO**

**VAN PUBLICADAS**

**TOMOS**

- 1.—*R. de Campoamor*.—Doloras.—1.ª serie.
- 2.—*Id.*.—Doloras.—2.ª serie.
- 3.—*Id.*.—Humoradas y cantares.
- 4.—*Id.*.—Los Pequeños Poemas.—1.ª serie.
- 5.—*Id.*.—*Id.*.—2.ª serie.
- 6.—*Id.*.—*Id.*.—3.ª serie.
- 7.—*Id.*.—Colón (poema).
- 8.—*Id.*.—El Drama Universal (poema), t. I.
- 9.—*Id.*.—*Id.*.—t. II.
- 10.—*Id.*.—El Licenciado Torralba.
- 11.—*Id.*.—Poesías y Fábulas.—1.ª serie.
- 12.—*Id.*.—*Id.*.—2.ª serie.
- 13.—*E. Pérez Escrich*.—Fortuna, historia de un perro agradecido.
- 14.—*A. Lasso de la Vega*.—Rayos de luz. Traducciones en verso de los más célebres poetas extranjeros.
- 15.—*F. Urrecha*.—Siguiendo al muerto.
- 16.—*A. Pérez Nieva*.—Los humildes (cuentos y siluetas).
- 17.—*Salvador Rueda*.—El Gusano de luz.
- 18.—*Sinesio Delgado*.—Lluvia menuda.
- 19.—*Carlos Frontaura*.—Gente de Madrid (siluetas y semblanzas).
- 20.—*Miguel Melgosa*.—Un viaje á los infiernos.
- 21.—*A. Sánchez Pérez*.—Botones de muestra.
- 22.—*José María Matheu*.—¡Rataplán! (cuentos).
- 23.—*Teodoro Guerrero*.—Gritos del Alma (desahogos en prosa).
- 24.—*Tomás Lucreño*.—Romances y otros excesos.
- 25.—*L. Ruiz Contreras*.—Palabras y plumas.
- 26.—*Ricardo Sepúlveda*.—Sol y sombra (prosa y verso).
- 27.—*José López Silva*.—Migajas.
- 28.—*F. Pi y Margall*.—Trabajos sueltos. (AMADRO DE SABOYA.—DIÁLOGOS CORTOS.—JUAN DE MARIANA.—D. JUAN TENORIO.)
- 29.—*Emilia Pardo Bazán*.—Arco iris.
- 30.—*E. Rodríguez Solís*.—La mujer, el hombre y el amor.
- 31.—*M. Matoses (Corzuelo)*.—¡Aleluyas finas!
- 32.—*Emilia Pardo Bazán*.—Por la España pintoresca (viajes).
- 33.—*Antonio Flores*.—Doce españoles de brocha gorda.
- 34.—*José Estremera*.—Fábulas.
- 36.—*Emilia Pardo Bazán*.—Novelas cortas.

**TOMOS**

- 37.—*Emilio Fernández Vaamonde*.—Cuentos amorosos.
- 38.—*Emilia Pardo Bazán*.—Hombres y mujeres de antaño (semblanzas).
- 39.—*Javier de Burgos*.—Colección de cuentos, cantares y chascarrillos.
- 40.—*Emilia Pardo Bazán*.—Vida contemporánea (costumbres).
- 41.—*Jacinto Labaila*.—Novelas íntimas.
- 42.—*Francisca Sarasate de Mena*.—Cuentos vascongados.
- 44.—*F. Pi y Margall*.—Diálogos y artículos. (TARDES DE INVIERNO.—LA INTRODUCCIÓN DE UN LIBRO.—EL ARTE.—DIÁLOGOS CORTOS.)
- 45.—*Carlos Bernard*.—Caza de los amantes.
- 46.—*Eugenio Sue*.—La condesa Lagarde.
- 47.—*Rafael Altamira*.—Novelitas y cuentos.
- 48.—*J. López Valdemoro (El Conde de las Navas)*.—La niña Araceli.
- 49.—*Rodrigo Soriano*.—Por esos mundos.
- 50.—*Luis Taboada*.—Perfiles cómicos.
- 51.—*Benito Pérez Galdós*.—La casa de Shakespeare.
- 52.—*J. Ortega Munilla*.—Fifina.
- 53.—*F. Salazar y Quintana*.—Algo de todo.
- 54.—*Mariano de Cavia*.—Cuentos en guerrilla.
- 55.—*Felipe Pérez y González*.—Peccata minuta.
- 56.—*Francisco Alcántara*.—Córdoba.
- 57.—*Joaquín Dicenta*.—Cosas mías.
- 58.—*J. López Silva*.—De rompe y rasga.
- 59.—*Antonio Zozaya*.—Instantáneas.
- 60.—*José Zahonero*.—Cuentecillos al aire.
- 61.—*Luis Taboada*.—Colección de tipos.
- 62.—*Beaumarchais*.—El Barbero de Sevilla.
- 63.—*Angel R. Chaves*.—Cuentos de varias épocas.
- 64.—*Alfonso Karr*.—Buscar tres pies al gato.
- 65.—*F. Pi y Arsuaga*.—El Cid Campeador.
- 66.—*Vital Aza*.—Pamplinas.
- 67.—*Antonio Peña y Goñi*.—Río revuelto.
- 68.—*E. Gómez Carrillo*.—Tristes Idillos.
- 69.—*Nicolás Estévez*.—Calandracas.
- 70.—*Vicente Blasco Ibáñez*.—A la sombra de la higuera.
- 71.—*Alejandro Dumas (hijo)*.—La Dama de las camelias.
- 72.—*Joaquín M.ª Bartrina*.—Versos y prosa.
- 73.—*Francisco Barado*.—En la brecha.

En prensa el tomo 74, titulado:

del chispeante escritor

**NOTAS ALEGRES**

**LUIS TABOADA**

APELES MESTRES

**POEMAS DE MAR**

2.ª edició. • Preu: 2 pessetas.

FREDERICH SOLER (Pitarra)

**DOTZENA DE FRARE**

Colecció de quèntos pòstums ilustrats per M. MOLINÉ. Preu: 2 pessetas.

Partagás • ¡OBRA DE GRAN ÉXITO! • Precio 5 pesetas

**EL PRESTIDIGITADOR OPTIMUS**

**Ó MAGIA ESPECTRAL**

PRÓXIMAMENTE

**LOS DOS PILLETES**

**NOTA.**—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravíos, no remetent además 1 ral per certificat. Als corresponsals de la casa, se'ls otorgan rebaixas.

## LA VINYA



Hi ha picapoll, hi ha xaret-lo,  
 hi ha pansa, hi ha cartuixá...  
 y sobre tot, ¡hi ha unas caras  
 que arriban á emborratxá!